

Jaz nisem bila poleg, kakor moja babica navadno na pirovanjih koncem pravljič in pripovedij, s katerimi mi je palila domišljijo, ampak nekje na Slovenskem sem pravila ravno to v zavednej kmetске hiši. Bila nas je večja družba. Imeniten kmet je takoj dejal, da si naroči »Slovenko« za svojo Žefo, neka kmetica pa mi je izpregovorila tehtne, usodepolne besede:

»Glejte, glejte, gospodična, to pa mora biti res imeniten list. Prej se ga je tisti gospod branil na vse načine, potem se je pa sam vnel zanj. Taki so moški! Pa to, le to mi ugaja, da je samo za nas ženske. Saj potrebujemo vedeti mnogo, za kar v navadnih listih ni prostora. Kako se vzgajajo otroci — oh, in to je največjega pomena, saj veste gospodična, ker ste učiteljica — to je torej tudi v »Slovenki«. V šoli se učimo za naš materni poklic dosti premalo in prav mati ne ve nikoli dovolj. Kako pa je to!? Pravite, da list izhaja že drugo leto. Moj mož dobiva v roke mnogo slovenskih časnikov, a o »Slovenki« sem slišala danes žalibog še le prvičkrat.«

O ti priprosta slovenska žena, kako odlično si dala pod nos našim novinam, ki tako prezirajo in zanemarjajo našo »Slovenko«. V drugih narodih je pa to drugače. Seveda! — Drugi kraji, druge šege!

Zvezdam.

Zvezdice vgasnite
In se ne smejite,
Z mano raj' žalujte
V temnem snu.

Krasno ste svetile
V dobi sreče mile,
Ko je srce spalo
V divnem snu.

Jasni sen je mraknil,
Srečo srcu vmaknil,
Da sedaj tuguje
V žalnem snu.

Zvezde se stemnile,
Prosim, pokažite,
Da z menoj trpite,
V mrtvem snu.

Vlasta.

